

Krev je hustější než voda... a vražda by měla zůstat v rodině.

VŠECHNA

ta **KREV,**

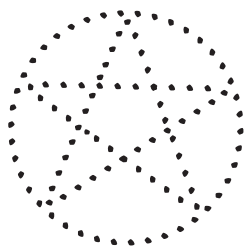

CO NÁS

SPOJUJE

CAMILLA BRUCE

Autorka bestselleru V zahradě zášti

Copyright © 2022 by Camilla Bruce

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

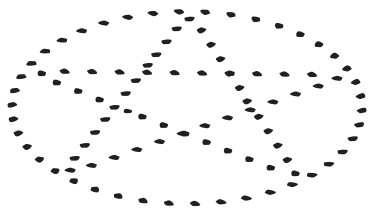
Translation © Pavel Kolmačka, 2023

Cover © Emily Osborne, Adam Paratta, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3897-7 (pdf)

**VŠECHNA
TA KREV,**

**CO NÁS
SPOJUJE**

Camilla Bruce

přeložil Pavel Kolmačka

FØBØS

1.

Kate

Labette County, Kansas

1871

Když jsme toho lednového rána vystoupily z vlaku, neviděla jsem nic než nekonečné zamračené nebe. Mrazivý vzduch se sotva hnul. Všechno kolem vypadalo zaprášené, matné a bez života.

Ta zem byla prokletá, na to bych vzala jed.

V nádražním shonu se pohybovali muži s přísnými tvářemi, osmahými a ztvrdlými od žhavého slunce, které se teď na zimu bohužel poroučelo pryč. Někteří žvýkali tabák a na hlavách měli posazené široké klobouky s přischlou vrstvou prachu. Ježdění na koni jim zkřivilo nohy, byli umazaní z maštalí a jejich oči připomínaly střípky skla vmáčknuté do slupky starého scvrklého ovoce. I ženy působily ztrhaně, zabalené do kalikových šatů jako dárky, s tvářemi ztracenými pod honosnými čepci, jejichž pentle se pod bradami houpaly jako laloky. Za sukně se jich držely dětské ručky. Batolata s ušmudlanými usoplenými obličejíky měla očka zjihlá moldánkami. Nádraží ostře čpělo koňským trusem a kouřem. Po délejší chvíli se vynořily pár vychrtlých toulavých psů.

Samozřejmě se nenašel nikdo, kdo by nám pomohl s kufry. Musely jsme se s nimi proplétat tlačenicí samy. Já i máma jsme funěly

a supěly. Žádný gentleman se nenabídl, že nám ulehčí. Rozhlížela jsem se po nějakém klukovi chtivém vydělat si minci nebo po někom z železniční společnosti, ale nikoho jsem nespatriila. Postávali tam jenom větrem ošlehaní chlapi žvýkající svůj tabák, s očima stejně mrtvýma a odevzdanýma jako oči krav. Možná s těmi zvířaty trávili víc času než s lidmi, takže se do nich vrylo něco z jejich podoby. Věděla jsem, že z Kansasu se na sever přepravují texaští longhorni, takže jsme se pravděpodobně mohly těšit, že sem tam narazíme na nějaké zbloudilé dobytče a budeme pak muset vzít nohy na ramena – jako by už vyhlídka na vlky a kojoty potulující se prérií nebyla dost hrozná.

Nepochybně to *byla* prokletá země a nikdo mi to nemohl vymluvit, rozhodně ne máma, jejíž úsudek se v téhle věci zcela mýlil.

Ve chvíli, kdy jsme se vymotaly z davu a vstoupily do klidnějšího prostoru, nám oběma chyběl k naprostému vyčerpání už jen krůček. Lem nových šatů mi ztvrdl prachem a já se – navzdory chladu – koupala pod látkou v potu. Uvažovala jsem, kdy si asi budu moct zase dopřát lázeň. Jak mohla máma uvěřit, že tohle bude naše záchrana?

S Kansasem jsem nesouhlasila od začátku, ale máma si postavila hlavu. Bude lepší na chvíli se ztratit, říkala. A kde se člověk ztratí líp než v prérii? Krajina vypadala rozlehlá a prázdná, jen tu a tam ji křížoval osamělý pocestný. Budeme se tam moct držet stranou, říkala máma, jako by to mělo být něco úžasného. Budeme se držet stranou, dokud se na všechno nezapomene, a pak se zase vynoříme nové a čerstvé jako jehňata na jaře.

Důsledky jí zřejmě nedocházely: v ústraní jsem sotva mohla naplnit své ambice. Bláznivý plán, který se svým mužem upekla, mě jenom brzdil, rozhodně mě nenaplňoval nadšením. Jenže máma vždycky uměla prosadit svou tím, jak mi mávala nad hlavou mou vinou jako nabroušeným nožem. Loni na jaře mi bylo dvacet, avšak to, že jsem dospělá, vůbec nic neznamenovalo. Dokud svůj dluh nesplatím, bude mě mít v hrsti, a když jí nevyhovím, určitě mě předhodí vlkům.

Konečně jsme je zahlédly. Táta a John, místo aby nám přišli pomoci, se rozhodli zůstat u vozu. Ani když nás viděli, jak vlečeme těžký náklad kolem nádražní budovy, nehnuli prstem, zůstali sedět a jenom nás sledovali. William se ve svém černém klobouku opíral o větrem ošlehanou postranici, zatímco John seděl u opratí. Ramena měl svěšená a hlavu skloněnou. Pitomě se usmíval. V novém slamáku vypadal jako sadař. Žádný z nich se na nás neusmál ani nás jakseptatří nepozdravil. V jejich bezvýrazných obličejích se neobjevil ani náznak úlevy. Máma také nedala najevo radost ze shledání, jen postavila kufr na zem a zničehonic se rozběhla, aby si vylezla na zaprášenou plošinu vozu. Leželo na ní pár sudů a nějaký provaz, ale nic na sezení kromě trochy pytloviny, takže jsem si zas musela dělat starost kvůli šatům. Byl to pěkný hedvábný kousek, s malinovými a sytě modrými pruhy.

William si mé nové róby hned všiml. „Teď jsi na prérii, Kate,“ pravil, zatímco pomáhal mámě na vůz. „Sem se hodí leda obyčejný kaliko.“

„Oblíká se jako ty štětky, se kterýma se skamarádila,“ poznamenala máma a s funěním sebou žuchla na pytel brambor. „U takových se navenek všecko blejská, ale uvnitř je hniloba.“

Zakoulela jsem nad tou pitomostí očima – my jsme nebyly zrovna ty, co mají někoho soudit – a pak jsem taky vylezla na vůz, bez pomoci, i když se mi sukně zachytávala za třísky trčící z hrubě opracovaného dřeva. Když jsem je ucítila, trhlo to se mnou, ale nedala jsem na sobě nic znát.

Nemínila jsem dávat Williamovi za pravdu.

Měly jsme za sebou dlouhou a úmornou cestu a vypadalo to, že její zbytek nebude o nic lepší. Celé hodiny jsme s mámou trpěly v přeplněném vagonu, v horku, obklopené vychrtlými a unavenými tvářemi. Vzduch páchl kouřem, potom a slabým oděrem hnoje a ani sladkost jablek, která máma vzala s sebou, nemohla z mých úst zahnat hnusnou pachutí porážky.

„Přestaň trucovat, Kate,“ řekla máma, když jsem jablko odložila. „Jakmile se usadíme v novém domově, bude ti líp.“

„Já vím, co mě čeká,“ odsekla jsem. Stejně jako ona jsem mluvila německy. „Víc *lopoty*, to je všechno.“ Nemínila jsem nic natírat narůžovo. „Další odklady a lítost –“

„V týhle bryndě bysme neskončili, nebejt tebe.“ Mluvila chladně a vyrovnaně, přestože její pohled neklidně těkal kolem a všímal si každého obličej. Chtěla mě těmi řečmi zahanbit, ale to nikdy nefungovalo.

„Nic jsem s *nima* neměla,“ pravila jsem a myslela samozřejmě Vandleovy. „*Božínku*, ženská, byla jsem s tebou venku ve voze!“

„Sklapni, Kate,“ vyštěkla. Rozzlobeně zafuněla a pohodlně se uvelebila na sedadle ve vagonu, košík s ovocem a pivem přitisknutý k hrudi. Její cestovní klobouk byl nadranc: koupila ho už starý a skoro jej nenosila. Hnědá stuha se u poutka uvolňovala, protože přišpendlený hedvábný motýl přišel o křídlo. „Tak za prvý, nebejt tebe, nikdy bysme se s *nima* nepotkali.“

Na to se nedalo nic říct a já jsem se o to ani nepokoušela. Raději jsem se zabořila do rozedraného sedadla a dál chroupala jablko, scvrklé a sladké, jak jablka v zimě bývají, trochu chutnající po sudu.

„Copaks to říkávala?“ zeptala jsem se po chvilce. „Staráme se o svý a druhý ať se taky staraj o svý.“ Snažila jsem se ji ostrým a pronikavým hlasem co nejvíc napodobit. „Vážně nechápu, proč si tak lámeš hlavu s tím, co se stalo Vandleovejm.“

Máma vzdychla. „A ty si hlavu neděláš? Bereš všechno tak lehce.“

Teď jsem zas vzdychla já. „Ty taky nejseš úplně bez viny, mami.“

„Já vím,“ odvětila a chladně se na mě podívala. „Co se mě týče, vychovala jsem tebe, což mi určitě zajistilo jízdenku do pekla.“

Vlak ujížděl stále stejným tempem a polykal míle směrem k Ottawě, kde na nás čekali táta a John. Tu a tam chraplavě zahvízdala píšťala a kolem okna prolétla mračna dýmu plná sazí. Ve vagonu zřejmě nikomu nebylo dvakrát do řeči. Nejely jsme první třídou, a tak jsme kolem sebe měly chátru. Viděla jsem dvojici

chlapců v podobných kloboucích a kabátech, rozhlíželi se kolem sebe vystrašeně, nejspíš cestovali sami. Byli zde bledí muži s pěkně upravenými kníry, vestami a kapesními hodinkami, o jejichž finanční tísní vypovídala opotřebovaná látka obleků. Prsty umažané od inkoustu na ně prozrazovaly, že jsou úředníci. Sedělo zde také několik farmářů v solidních, avšak z módy vyšlých oblecích, a jejich ženy v pestrých kalikových šatech a neslušivých čepcích. Cestoval s námi i reverend, celý v černém.

Původně honosný vagon se zeleným sametovým čalouněním a tmavým dřevem vypadal nyní omšele a staře. Koberec v uličce zaneřádily hnědé plivance a zbytky jídla a někdo na něj také vylil pivo, po němž zůstala smrdutá loužička.

Když jsem si všimla, jak máma zase pošilhává po cestujících, jak se v každém jejím rysu zračí podezřívavost a jak kvůli tomu několik spolucestujících zvedá obočí, zhluboka jsem vzdychla.

„Přestaň se rozhlížet,“ zpražila jsem ji. „Zákon nám *není* v patách, mami. Nemaj ponětí, kam jsme jeli. A mimoto jsem si do šatů zašila zaříkání, jak jsi mi řekla.“ Ani jsem se za tu lež nezastyděla.

„Nezašila,“ pravila stroze a zakoulela očima. „Jsi prachmizerná švadlena.“

„Stejně jsem je *zašila*,“ tvrdila jsem neoblomně, jen abych jí trochu zklidnila nervy.

„Do těch šatů, na který jsi tak pyšná, jsi jehlou ani nepíchla,“ odfrkla, aniž by se na mě podívala. Pohledem klouzala od chlapců k reverendovi a nakonec k unavenému úředníkovi.

Měla ovšem pravdu. Šaty jsem získala od prostitutky v Louisvillu výměnou za prostředek na vrácení ztracené lásky a momentálně to byla nejhezčí věc, kterou jsem vlastnila.

Ale ne na dlouho. O to se postarám. K čertu s nenápadností! Člověka si zblízka nikdo moc neprohlíží, když má sebejistou masku. Máma ať se užírá, čím chce, ale já hodlám dostat to, co mi patří: pódium a uznání, co s ním jde ruku v ruce.

V tom je moje budoucnost.

2.

Elvíra

Dům, který chlapi vybuodovali, byl škaredý a narychlo stlučený. Vlastně šlo jen o dřevěnou boudu. Měl okna – dokonce několik –, ale jinak jsem na něm neshledávala nic dobrého.

V jediné místnosti uvnitř stála vlevo pícka a uprostřed stůl s židlemi. O kus dál mosazná postel, vedle pultu a skříní na ukládání věcí. Působilo to tam studeně, podlahu pokrýval prach. Když nás vyzvedávali na nádraží, představovala jsem si něco jiného. Doufala jsem v rozpálená kamna a jídlo – jak bláhově jsem očekávala něco jiného než zklamání.

William byl na své dílo náramně pyšný, podle mě až přehnaně. Pořád nám ukazoval všelijaké přednosti obydlí jako nějaký pouťový kouzelník snažící se ohromit dav. Já se ale nikdy nedala ošálit triky sloužícími k odvedení pozornosti a uráželo mě, že mne můj muž považuje za tak hloupou. Celou dobu, co se naparoval, jsem se kousala do jazyku a držela vztek na uzdě, ačkoli jsem věděla, že ho nedokážu krotit dlouho. William mě očividně podvedl.

Kate mi to určitě viděla na nose, protože když na mě hleděla, hihňala se a obracela oči v sloup. „To bude ale parádní bydleníčko, mami,“ popichovala. „Stejně pěkný jako to, co jsme opustili...“

„Zmlkni, Kate,“ vyštěkla jsem. I bez její škodolibosti jsem měla starostí nad hlavu. Do Kansasu bychom se nestěhovali, nebýt jí,

na to by tedy rozhodně neměla zapomínat. Jenže Kate se mému vzteku jen smála.

Můj nevlastní syn John zajišťoval naší skupince týl. Katina slova se ho podle všeho dotkla. Stavba domu ho asi stála dost potu i krve a možná i nějakou tu slzu.

„Tady máme sklep na zásoby.“ William vzal za kožený řemen a nonšalantně zdvihl poklop, jako kdyby ukazoval osmý div světa. „A koukněte, tady jsou zadní dveře. Ty se budou hodit, až tamhle vypěstujem zeleninu, a taky na vynášení nočníku.“ Mluvil také o maštali, zatím však na pozemku stála stěží její kostra. „Říkali jsme si, že by se do ní mohlo vejít nejmíň šest koní,“ řekl.

„Máme jenom dva,“ poznamenala jsem dost odměřeně.

„Nó, třeba si opatříme další,“ odvětil mlhavě, čímž mě přivedl na myšlenku, že něco tají. Opět jsem se rozhlédla po holých stěnách a stezce Osagů vinoucí se hned za oknem. William rozhodně musel vědět, jak hrozná je to chyba.

„Je to *moc* u cesty.“ Provrtala jsem ho pohledem. „Jak se tady máme podle tebe držet za větrem, když jsme tak na očích? Nedal se pořádit jiný pozemek?“ A to jsem ani nekomentovala, jak nepříjemně blízko je městečko Cherryvale.

Williamova tvář pod šedým plnovousem trochu pobledla. Jeho pohled sklouzl na zem a zůstal tam – stál přede mnou jako zahnaný rozpačitý školák. „Myslel jsem, že budu ubytovávat pocestný.“ Skoro se při těch slovech zakoktal, tak moc je ze sebe chtěl dostat. „Jen si to představ! Mohli bysme jim nabídnout jídlo a bezpečnej nocleh pod střechou. Není to tak špatnej nápad, když si vezmeš, jak blízko vede cesta.“ Když konečně zvedl oči a spatřil můj výraz, pospíšil si dodat: „Stejně se tu zastavěj zeptat se, kudy dál. Jen hlupák by z toho něco nevytřískal – děláš tak dobrý dušený hovězí, že by bylo škoda se nepodělit...“

„Ty hlavo jedna skopová!“ zaječela jsem. „Jak tady asi budem *nenápadný*? Tys to tak plánoval od začátku, že jo? Proto jsi tu boudu postavil tak blízko cesty! Vodils mě za nos, Williame!“ Z pusy mi

vyletěla slina a vzápětí přistála na jeho rukách, zdvižených vzhůru, jako kdyby se vzdával.

„Elvíro! Prosim tě, vyslechni mě – *nikdo* nás tu nebude hledat! A i kdyby, stejně nás nepoznají! Nechal jsem si narůst vousy a John má nový knír a menujem se teď Benderovi!“

„Ach, ta tvoje *hamižnost!*“ křičela jsem jako už dávno ne. „To bude náš konec! Přišli jsme se sem schovat, a ne si nacpat kapsy, jenže tys byl vždycky slaboch! Prachmizerný slaboch!“

„Ne, Elvíro, ne.“ Ještě pořád měl zvednuté ruce. „Dalo by se z toho slušně žít! Pan Brockman mě požádal, jestli bych mu nevzal trochu zboží do komise. Mohli bysme si tady udělat obchod.“ Máchl rukou k jedné straně místnosti k železné píce. „Na zeď bysme dali regály a nikdy bysme neměli nouzi o kafe,“ pokusil se o chabý vtip.

Ale já se o tom nehodlala bavit. „Na ničem takovým jsme se nedohodli, Williame!“ Začalo se mi těžko dýchat. „Proč bysme si do domu zvali cizí lidi? Je to pitomej plán! Dušený hovězí a potraviny...“ Zavrtěla jsem hlavou. „Podle mě ti přskočilo! Zapomněls, před čím utíkáme?“

„Kdepak!“ Jak tam stál a kroutil rukama ve vzduchu, připomínal tanečníka. „Nechápeš, že teď jsme někdo jinej? Minulost je pryč, Elvíro! Todle je pro nás nový život – *v blahobytu!*“

„Minulost nezmizí jenom proto, že ty chceš!“ Šermovala jsem vztekle prstem a krájela jím vzduch mezi námi jako nožem. „Teď pro nás žádný nový začátek nepřichází v úvahu, aspoň prozatím! Musíme se schovat a nevystrkovat hlavy. *Proto* jsem souhlasila... Tak jsme si to řekli, než jsi odjel. Proč sis to najednou rozmyslel?“

„Nechce se mu farmařit,“ ozvala se Kate, pomalu a líně. „Do obdělávání půdy se nehrne.“

„Ne!“ zařval a snažil se krýt, jenže už bylo pozdě. Moje důvěra v něj vzala za své. Popadla jsem nejbližší židli za opěradlo a tvrdě a rychle s ní máchla. Trefila jsem Williama nahoře do stehů. Zaskučel, já zaječela a ohnala se znovu. Bylo to tak dobré – skvělé –, takhle dát průchod vzteku. Ublížit mu tak, jak on ublížil mně.

Potrestat ho za to, jak mě vodil za nos. Další ránu schytl do zad při úprku. Pak se židle zdvihla hodně vysoko a vzápětí opět udeřila a ještě jednou ho zasáhla do zad.

Dokázala bych to dělat celý den.

„Jsi šílená ženská! Šílená!“ zařval William a s Johnem v patách vyklouzl předními dveřmi ven. Dívala jsem se za ním a skřípala zuby a pak jsem židli upustila na zem. Dýchala jsem rychle a mělce. Do očí mi vhrkly slzy. Kate tiše zvedla židli ležící u mých nohou, oprášila ji a postavila ke stolu.

„Nevypadá rozbitá.“ Vyzkoušela její stav tím, že se na ni posadila a trochu se na sedáku zavrtěla.

„Hostinec u cesty?“ vrčela jsem, pořád ještě vestoje. „To bude náš konec!“ Šourala jsem se ke stolu a připadala si ztrhaná a vyčerpaná. „Ale tebe to nejspíš těší. Nebudeš koneckonců hnit ve skrýši.“ Sesunula jsem se na prázdnou židli.

„Neřekla bych, že jsme na schovávání stavěný;“ mudrovala dcera s lokty opřenými o stůl. Vypadala, jako by se klidně bavila. „Však víš, těšit mě to tady nebude, mami. Proč taky? *Nikdo z nás tady nedostane to, co chce, když budeš trvat na tom, že máme bejt přikrčený.*“

Pořádně jsem se na ni přes stůl zamračila. „Kolikrát jsme už o tom mluvily, Kate? *Nikdo z nás by tady netrčel, nebejt tebe – snažím se jenom chránit tvůj drahej krček, a odměnou se mi od tebe dostává samý pohrdání.*“ Řekla jsem to rychle a zlostně a nakonec přidala povzdech.

„Mohlas mě nechat v Louisvillu, mami, jenže to ty ne, a z jedinýho důvodu: chceš srovnat účty. *Víš, že já jediná ti můžu vrátit všechno, o co jsi přišla. William toho nikdy schopnej nebude.*“ Chladně se ušklíbla k zavřeným dveřím. „Chceš mě držet nakrátko, dokud nezaplatím, a to nemá s *chráněním* nic společnýho!“

Zprvu jsem neodpověděla. Nechtěla jsem se k tomu vracet. Od chvíle, kdy chlapi odešli pořídit pozemek, jsme se skoro pořád jen hádaly. A nic dobrého z toho nevzešlo. Nevěřila mi, tak jako jsem nevěřila já jí, a Vandleovi byli stejně mrtví.

Na tom, co říkala, ovšem bylo něco pravdy.

„Ty víš Kate, jak to s tebou je,“ řekla jsem konečně. „Není to tvoje chyba – jenom zvláštnost povahy. Nebo možná ždíbíček ďábla...“

„To říkáš ty?“ zasmála se Kate. Její hezká tvář se rozjařila. „Zrovna jsi svého muže vyprovodila ze dveří *židli!*“ Ukázala dlouhým rovným prstem ke dveřím. „Možná to nejsem já, o koho se otřel ďábel.“

„Dobrá,“ řekla jsem a napřímila se. „Nejsem to já, kdo má ruce od krve.“

Kate našpúlila rty a pohodila hlavou. „Říkej si, co chceš, mami, nebudu litovat toho, co jsem udělala.“

„Ať je to, jak chce,“ pokrčila jsem rameny, „pravda je ale taková, že kdybysme neutekli, tak bys visela, a já tě ujišťuju, že tenhle zatraceně chudej kousek země je rozhodně lepší než oprátka.“

Dělala, že mě neslyší. „Táta se nejspíš rozmyslel a vůbec se nebude schovávat. Proč by jinak stavěl tak blízko cesty?“ zdvihla zvývavě bradu.

„Inu, táta je blázen,“ povídám. „A taky vždycky bude, sama víš nejlíp, jak lehko se dá zaslepit snama o blahobytu...“

„S Vandleovými to byla *nehoda*, mami,“ vyštěkla.

Neřekla jsem na to nic. Obě jsme dobře věděly, že to je lež.

William se připlížil před setměním jako pes se staženým ohonem. Z nedokončené maštale se přišoural i John. Mladý muž měl svou vinu napsanou na obličejí a vytrvale zíral do země. Věděl, že provedli špatnost. Ale já mu nic nevyčítala. Pokud by se otci postavil, vedlo by se mu zle.

„Kdyby mi tak někdo ošetřil záda,“ skuhral William, když usedl ke stolu. Kate a já jsme se po zbytek dne otáčely, aby se bouda stala obyvatelnou, usmažily jsme pár vajec a připravily horký sladký čaj. Oba muži si jídlo vychutnávali.

Kate si zalezla do postele, ležela na přikrývkách a četla si jednu ze svých spiritistických brožurek. Vedle sebe měla svou nejmilejší kamarádku, lahev whisky, ze čtvrtiny už prázdnou. S pálenkou, tak

jako se vším ostatním, se neomezovala a mně stačilo, že to vidím, abych se rozklepala.

Naložila jsem na prázdné talíře chlapů další jídlo. „Myslíš, že si ošetření zasloužíš?“ zeptala jsem se Williama.

„Nemůžeš se zlobit věčně, Elvíro,“ zakňoural. „Dům je postavenej – hotovo.“

„Na tomhle jsme se nedohodli,“ zabručela jsem.

„Ne,“ připustil s lišáckým výrazem, „ale takhle to máš.“

„Příště bych ti měla dát pocejtit, jak chutná rozpálená pánev.“ Uvnitř mnou cloumal takový vztek, že jsem se třásla.

„Nikdo nás hledat nebude,“ řekl, ačkoli sám byl před odjezdem nervózní. Tohle s ním musela udělat prerie, nekonečné pláně a široké modré nebe. Dávaly mu falešný pocit svobody.

„Podrazil jsi mě Williame.“ Konstatovala jsem jen, jak se věci mají.

„Ne.“ Zavrtěl hlavou. „Já vám jenom šetřím čas, kterej byste ztratili zbytečnějma starostma. Ukázali jsme záda Pensylvánii a taky Indianě. Tentokrát to bude jiný – uvidíš.“ Nabral si na vidličku trochu vajec.

Pohlédla jsem na svou dceru na posteli, dychtivě obracející stránky. „Dáblovi neutečeš, Williame.“

Doufat můžeš leda v to, že se ti podaří přimět ji, aby zaplatila.

3.

Hanson

Dobře si pamatuji, jak Benderovi poprvé přijeli na svém rozhrkaném voze, viklajícím se a rachotícím do kopce k obchodní stanici. Byl pěkný den na sklonku podzimu a já seděl venku a zaobíral se čištěním pušky pana Brockmana. Pan Ern a pan Brockman byli zrovna uvnitř, ale když uslyšeli rachocení vozu, oba vyšli ven, lační prodávat.

Pan Brockman si toho roku nechal narůst pěkný tmavý knír a často, pokud chtěl udělat dojem, si jej hladil a kroutil mezi prsty. Dělal to i tehdy přede dveřmi, když si měřil nově přichozí. Přes košili měl oblečenou koženou vestu a jeho kalhoty byly jen málo zaprášené, což v prérii vyžadovalo slušný výkon. Pan Ern vedle něj vypadal staře, ačkoli roků měli stejně. Jeho zvlněný vous poněkud šedivěl, a zatímco pan Brockman měl zdravou barvu a širokou hrud', pan Ern byl vychrtlý a v obličeji vrásčitý. Pan Brockman říkal, že je to proto, že pan Ern jako dítě prodělal zimnici.

Vůz dohrkal, já vzhlédl od čištění a spatřil statného starce s bílým strništěm vedle pěkného mladšího muže, jehož lesklý knír si nijak nezadal s knírem pana Brockmana. Mladší muž držel opratě a rty měl ztuhlé ve škrobeném úsměvu. Starší muž měl na hlavě posazený černý plstěný klobouk, zatímco mladší se pyšnil

veselejším slaměným. Oba měli těžké kostkované kabáty pokryté préríjním prachem. Na otevřené plošině vozu se vršily bedny a kufry. Leželo tam pár věcí zabalených v plátně a sud slanečků. Když stařec uviděl pana Erna a pana Brockmana, smekl klobouk. Pak vstal a k mému velkému úžasu pozdravil mé zaměstnavatele německy. Hovor pak v němčině pokračoval, překotně jako požár, takže jsem jej nedokázal sledovat, přestože jsem během let pár německých slov pochytil. A tak jsem místo poslouchání mohl jen sedět na kládě s puškou pana Brockmana a dělat si svou práci, zatímco pan Ern a pan Brockman s těmi muži dost dlouho rozmlouvali. Všiml jsem si, že starší z mužů je ze všech nejhovornější.

Když už si všechno řekli, cizinci si nekoupili nic než sardinky a pokračovali dál, což mi připadalo trochu zvláštní. Provozovali jsme přece obchodní stanici.

„Kdo to byl?“ zeptal jsem se pana Brockmana, když odjeli dost daleko a rachot vozu utichl.

„Otec a syn,“ pravil pan Brockman a otřel si ruce o stehna. „Jmenujou se prý Benderovi a zabrali pozemek hned vedle našeho.“ Posadil se ke mně. Puška ležela na dřevě mezi námi. „Uvažujou, že by si tady zařídili usedlost. Ten starej říkal, že možná hostinec. Jeho žena je nejspíš výborná kuchařka.“ Pan Brockman ustaraně svažtil obočí. „Já jenom doufám, že jejich podnikání nebude překážet našemu.“

Hlavu mi najednou naplnila představa divokého houfu dětí mého věku dusajících préríj jako stádo dobytka. Z toho pomyslení mi páteří projelo příjemné mrazení. „Budou tam děti?“

Pan Brockman pokrčil rameny. „Oba mají ženy, to můžu říct jistě – nebo aspoň mluvili o *ženských*, co přijedou, až postaví dům.“

„O dětech se ale nezmiňovali, ne?“ vydechl jsem zklamaně.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Mluvili jenom o *ženských* a o hostinci.“

„Mít nějaký sousedy by se nám mohlo hodit,“ pravil jsem hlavně proto, abych uklidnil pana Brockmana, který z vyhlídky na hostinec zřejmě vůbec neměl radost – snad si představoval, jak starcova

žena nosí na stůl dušené maso, o hodně lepší než sušené hovězí, co jsme prodávali my.

„Jistě,“ usmály se pod pěkným knírem jeho tenké rty. „Určitě bude dobrý mít poblíž víc lidí. *Pokud* zůstanou, tak je to. Uvidíme.“ Bývalo vcelku běžné, že lidé zabrali pozemek, ale jakmile přišly těžkosti, rozmysleli se. Viděli jsme to už mnohokrát, zvlášť u lidí z města.

Benderovi však budili dojem, že vědí, co dělají. O pár dní později pan Ern a pan Brockman hovořili o tom, že dorazil velký náklad stavebního dříví a že nyní leží složený na jejich území, co by kamenem dohodil od cesty.

„Provozovat hostinec pro unavený pocestný vypadá rozumně,“ řekl mi pan Brockman. „Čím blíž k cestě, tím líp.“ Když jsem vyšplhal na střechu stáje, jak jsem byl zvyklý, zvlášť v noci, za svitu hvězd, sledoval jsem počátek stavby, kostru, jež se s každým dnem stávala bytelnější. Ti dva se už na pozemku zabydleli, spali na voze a vařili na otevřeném ohni. Mnohokrát jsem ráno vídal stoupající kouř, když si připravovali kávu. Zdáli se mi velmi přičinliví.

S přibývajícími týdny jsem se osměloval a ve vzácných chvílích, kdy jsem neměl co na práci, jsem tam chodíval. Zprvu jsem postával trochu stranou u cesty a sledoval je při práci. Stařec byl velmi čiperný a s lehkostí mával těžkým kladivem, jímž přitloukal masivní prkna k dřevěné konstrukci čehosi, co vypadalo jako velká chata, i když ne tak velká, aby odpovídala mé představě hostince, kterou jsem si utvořil. Maloval jsem si něco podobného jako hotel v Cherryvale s jeho elegantním salonem a třemi poschodími, tady však očividně nevznikalo nic takového. Šlo jen o prosté stavení v prérii podobné našemu. Věděl jsem, že takové podniky nejsou nijak neobvyklé. Pocestní moc rádi zaplatili trochu peněz za to, že se vyspí pod střechou, neboť možností ubytování bylo pomálu. Hodně osadníků si poblíž cesty vydělávalo trochu peněz navíc tím, že své domy otevřeli a kus pronajímali, a já dospěl k závěru, že právě tohle mají Benderovi v úmyslu.

Mladší Bender si oproti otci vedl s kladivem pomaleji, pracoval však precizněji. Často mžoural a přeměřoval zrakem a teprve potom prkno přibil. Někdy si ovšem s hřebíky pohrával, upustil je na zem a pak je dlouho hledal v prachu, zatímco mu stařec německy nadával.

Tak se stalo, že jsem pro ně začal pracovat.

I když mě předtím určitě vídali, jak se kolem poflakuji, ani jeden si mě nevšímal. Byli příliš zabraní do práce, než aby se starali o okukování nějakého vyzáblého kluka. Toho dne však, zatímco si oba dopřávali přestávku, pohlédli na mě a pak si chvíli povídali. Když domluvili, starší muž se opět pustil do práce, avšak mladší se ke mně obrátil.

„Hej chlapče,“ zavolal. „Chtěl by sis vydělat?“ Mluvil s velmi silným přízvukem. Pomyslel jsem si, že to je podivná otázka, pomalu jsem však přikývl, protože bych si skutečně rád něco vydělal.

„Co mám dělat?“ odvětil jsem, popošel o pár kroků blíž a stále na ně zíral poněkud nedůvěřivě.

„Todle sou...“ mladší Bender zvedl jeden hrubý hřebík z těch, jimiž přitloukali prkna. „Padají na zem. Můžeš je posbírat.“ Na zdůraznění rázně kývl.

To mi samozřejmě připadalo dost snadné, a tak jsem pokrčil rameny na znamení, že hřebíky posbírám.

Ta práce nestála za řeč, ale pro mě byla vzrušující. Líbilo se mi sledovat, jak se dům rodí. Jak rostou stěny a vzniká podlaha, i s padacími dveřmi do sklepa. Později jsem pomáhal s mícháním malty na komín a nosil cihly, tahal prkna dvakrát delší než já a zdvíhal dřevěné šindele na střechu, kde John Bender čekal s kladivem. I když jsem si s nimi nemohl mnoho povídat, vnímal jsem ty muže jako dobré společníky a vždycky jsem byl rád k užítku. V tichých chvílích u ohně pod širým nebem si starý William čítával z Bible, zatímco já s Johnem jsme mlčky hráli karty. Když jsem vyhrál, často mi dal pamlsek: kousek sušeného ovoce nebo hnědého cukru.

Pak, po Vánocích, přijely ženy.

V čase jejich příjezdu jsem již zanechal všech nadějí na další děti, protože pan Brockman usoudil, že žádné nemají. Na ženy jsem však byl zvědavý, vídal jsem většinou muže a nijak jsem se nebránil troše měkké laskavosti, jež by projasnila mé dny. Svou matku jsem si nepamatoval a často jsem si ji představoval právě takovou: měkkou a laskavou a stejně veselou, jako byl táta. Hořel jsem zvědavostí, zda jim budu rozumět, protože John mluvil anglicky málo a pan Bender ještě míň.

Pan Brockman s nimi uzavřel dohodu, že jejich police naplní zbožím z obchodní stanice, aby Benderovi mohli vedle nabízení dušeného hovězího také trochu prodávat. Pan Ern neměl ani trochu radost, že se s nimi pana Brockman dohodl, aniž by se napřed poradil s ním. Křičeli na sebe a hádali se německy dlouho do noci, ale protože už byla dohoda uzavřená, panu Ernovi nezbývalo, než se s ní smířit.

S druhou polovinou rodiny Benderových jsem se poprvé setkal právě díky policím s potravinami. Několik dní poté, co pan Brockman nabyl ve sporu s panem Ernem vrchu, jsem dostal za úkol dopravit k Benderovým pár pytlů kávy a sušených jablek, aby se regály doplnily. John Bender si předtím přijel pro hovězí a konzervované potraviny, teď se však chystali rozšířit sortiment.

Když jsem přijel, pan William Bender seděl venku a mně připadalo, že se vůči mně chová velmi chladně. Vynesl si ven dřevěnou židli a brousil sadu nožů rozloženou na kusu kůže položené na zmrzlé zemi. V jedné ruce měl brousek, ve druhé nůž a u nohou misku s vodou. Už nabroušené nože ležely vlevo, zatímco tupé a rezavé vpravo. Na hlavě měl pan Bender jako vždy svůj černý klobouk, kabát však vyměnil za koženou kazajku. Vous měl tak dlouhý, že mu sahal skoro po břicho. Byl také rozcuchaný, nějakou dobu už neviděl hřeben. Přemítal jsem, co na to říká jeho žena.

Pan Bender kývl a z hlubin svého plnovousu se usmál. Jeho ruce ani na okamžik neustaly v práci, nýbrž stále přejížděly kamenem

po čepeli, i když se díval jinam. Udělalo to na mne mocný dojem. Pan Bender pak ukázal směrem k domu, čímž naznačil, že mám vstoupit. Vybavuji si, že v okně visely provizorní záclony a že někdo vyrobil z novin papírové květiny a dal je do modré vázy na parapetu. Já sám jsem měl takový potištěný papír moc rád, a tak jsem si pomyslel, že jde o dobré znamení.

„Kate!“ zavolal za mnou stařec, když jsem svou mulu přivazoval k úvazišti vedle dveří. „Kate!“ zavolal znovu, jako by ji chtěl varovat, že jdu. Uvažoval jsem, zda je Kate jeho manželka, nebo snacha.

Pak se dveře přede mnou otevřely a najevo vyšlo přinejmenším to, že žena je mladá. Byla rovněž vysoká, měla světlou pleť a šedé oči, tak bledé, až se zdálo, že člověka prokouknou skrz naskrz. Rezavé vlasy se jí po ramenou vlnily jako klubko kaštanových hadů, sponky, které je držely pohromadě, si zřejmě vytáhla. Nebyl jsem zvyklý vidět ženy s rozpuštěnými vlasy a byl jsem tím pohledem zcela hypnotizován. Všiml jsem si, že šaty má z jemného materiálu s modrými a růžovými pruhy. Nevypadaly jako oděv do prerie, spíš jako městské šaty.

Jakmile mě ta žena, Kate, uviděla, zasmála se. „Vždyť je to jen kluk!“ pronesla, jako by ji ten fakt pobavil, což mě přivedlo na myšlenku, že čekala nebo doufala v cosi jiného. Její bledé oči se na mne zahleděly. Úsměv měla ovšem široký a rty velmi rudé, zřejmě namalované. „Nepřišlo k nám tolik zákazníků, kolik bysme si přáli,“ říkala a rukama si vzadu na krku zdvíhala vlasy zpátky tam, kam patřily. „Doufala jsem, že jseš pocestnej, ale to ty nejseš, co?“ Její pohled sklouzl k mule. „Seš jenom kluk z obchodní stanice.“ Dřív než jsem se stačil urazit, že mě má za tak malého, její rty se roztáhly do nového úsměvu. „John mi o tobě všechno pověděl, myslí si, že jseš přímo čertovskej karbaník.“ Nato jsem notně zrudl, což nijak nepolevilo, když řekla: „Ty jseš Hanson, že? Já jsem tvoje nová sousedka Kate.“ Podala mi buclatou bledou ruku. „Pojď dál a seznam se tady s mámou,“ pokračovala poté, co jsme si rukama patřičně potráslí. Otevřela dveře, jež jsem pomáhal vsadit.

Měl jsem v úmyslu napřed se vrátit k mule pro potraviny, avšak Kate mě popadla za košili a strčila přes práh. „Ty balíky můžem vzít potom,“ řekla. „Tamhle v kbelíku je voda, takže tvoje mula nebude mít žízeň.“ Sotva se za mnou zavřely dveře, otočila se na podpatcích a oslovila starší ženu v houpacím křesle, která měla v klíně klubko hnědé příze a velmi rychle pletla. Vypadalo to na ponožku.

„Tenhle hezkej mládenec nám dopravil zboží, mami,“ představila mě Kate. „Jmenuje se Hanson a John o něm moc pěkně mluví. Pomáhal jim s domem, víš?“ Potom všechno, jak jsem se domníval, zopakovala německy.

„Těší mě, madam,“ zaskřehotal jsem. Myslím, že ruch vyvolaný mým příjezdem mě zaskočil. Pak jsem se rozpomněl na dobré vychování a rychle jsem smekl rozedraný slamák. Vykročil jsem s napřaženou rukou. Stařena na mne upřela tmavé oči a na chvíli přestala s pletením, aby mi ruku lehce stiskla. Na tenkých rtech jí zahrál lehký úsměv a já si uvědomil, že není tak stará, jak jsem si zprvu myslel.

„Karbaník, že?“ pravila se silným německým přízvukem a tázavě pohlédla na Kate. Ta přikývla.

„Jo, ten. John byl moc rád, že mu pomáháš.“ Kate mi položila ruku na rameno a stiskla je. „To je dobře, že jseš tady,“ pokračovala. „Doplnit police je už vážně potřeba.“ Kývla k hrubě opracovaným prknům táhnoucím se teď podél stěny nalevo od vchodu. Stály na nich plechovky, které vyzvedl pan Bender – hlavně s tabákem a fazolemi –, momentálně však police rozhodně nebyly přečpané. Tvořily regál, prostý a nenatřený, ale dozajista dobře sloužící, a na podlaze k tomu ležel kus prkna, nejspíš předurčený za ceduli, protože na něm úhlednými černými písmeny stálo *Potraviny*.

Viděl jsem, že se dům dočkal ještě jiných vylepšení. Místnost uprostřed rozděloval velký kus plátna přibitý ke stropnímu trámu, takže už nebylo vidět postel. Napadlo mě, že má oddělit obchodní část příbytku od soukromé, místnost ovšem byla tak malá, že

o účelnosti takového opatření se dalo pochybovat. V obchodní části stál před tuhým závěsem stůl se židlemi a já si říkal, že až přijdou zákazníci, bude se tady jíst dušené maso.

Paní Benderová v houpacím křesle ukázala ke stolu. „Dáš si něco k jídlu?“ zeptala se mě.

Styděl jsem se tak, že jsem skoro nedokázal nic říct a jen jsem zavrtěl hlavou, avšak Kate mě stejně zahrnala ke stolu. „Posaď se na chvíli,“ vybízela mě. „Z toho, jak jsme tu pořád spolu jen samy, nám už přeskakuje.“ Když jsem se usadil, zašátrala v polici a postavila přede mne poloprázdnou plechovku sucharů. Víčko kleplo o stůl a zatočilo se. Vzápětí mi nabídla půl hrnku řídké kávy. Na hladině plavala kávová sedlina. Samozřejmě jsem kávu i tak vypil. Uměl jsem se chovat. Při chroupání sedliny jsem očima znovu zabloudil k papírovým květinám na okně a Kate, která si přisedla na sousední židli, si mého zájmu o pomačkanou kytici všimla.

„Moc lučních kytek se tady v okolí nenajde,“ postěžovala si. „Nějak jsem to tady musela oživit.“

„V létě ale míváme víc kytek.“ Nechtěl jsem, aby si myslela, že takhle země je vyprahlá pustina. „Ty papírový se mi ale líbí. Podle mě jsou krásný. Určitě jste moc šikovná.“

„Ach, děkuju, milej Hansone.“ Kate se na mě zářivě usmála. „Třeba mi ty kytky někdy ukážeš. Myslím opravdický.“

Hned jsem zase zrudl a pustil se do dalšího sucharu. Paní Benderová se na můj účet zasmála.

„Pověz mi,“ vybídla mě Kate, „choděj tady v okolí všichni do kostela?“

„To bych řek,“ přikývl jsem. „A jestli nechoděj, tak ne proto, že by nechtěli, ale proto, že to je moc daleko nebo se musej starat o úrodu. Ale jsou bohabojní. Všichni jsme.“

Jakmile jsem promluvil, začal jsem nabírat kuráž: vyhlídka na to, že budu provázet mladou paní Benderovou, mi připadala nádherná.

„Poslechni, najdou se tady nějaký lidi, kteří mluvěj s duchama?“ Kate moji sebedůvěru opět jako mávnutím proutku rozcupovala na kusy.

„Cože? Ne – myslím, že ne,“ koktal jsem.

„Ne? Myslím jako médium. Na seanci. Nic takovýho?“ Upírala na mě šedé oči plné naděje.

Sklopil jsem zrak a na zemi jsem ke svému zděšení uviděl několik drobků z napůl snědeného sucharu. Jedl jsem hrozně. Také mi neušlo, že lem pěkných Katiných šatů je šedý od špíny a žlutý od prachu. Měla si na sebe vzít něco obyčejnějšího.

„Máte na mysli spiritisty?“ zeptal jsem se konečně. Když živě přikývla, zavrtěl jsem hlavou. „O nikom nevím,“ řekl jsem. „Potřebujete nějakýho?“ O spiritistech se samozřejmě hodně psalo v novinách, které jsem shromažďoval ve stáji. Někteří je měli za podvodníky a šarlatány, zatímco jiní byli přesvědčeni, že skutečně komunikují s mrtvými. Já sám jsem si neutvořil názor.

Kate se mé otázce zasmála. Smích však nepůsobil přirozeně, spíš nuceně. „Ale ne,“ pravila. „Sama s duchy mluvim dost dobře a nepotřebuju prostředníka. Taky léčím nemoci, a lacinějc než doktoři. Uvažovala jsem, že bych nabrala zákazníky, proto jsem se ptala.“ Ztišila hlas a vyslala kradmý pohled k paní Benderové. „Jenom zjišťuju, jaká je konkurence.“ Zamrkala levým okem a ohmatávala suchar. „Hostinci se teď bůhvíjak nedaří, a jestli se máme uživit, potřebujem něco vydělat.“

Její šedé oči se zadívaly do mých a mně se trochu zatočila hlava.

„O takový dary, jako mám já, je třeba se podělit, co říkáš, Hansone?“ Její pohled ani náznakem nezakolísal.

„To jo,“ souhlasil jsem. Neviděl jsem důvod, proč by to tak nemělo být.

„Máma nesouhlasí, ale já si myslím, že to je hloupost.“ Vyslala ke starší ženě další kradmý pohled. „Vždyť i ty máš pár zemřelejch, se kterýma bys rád mluvil.“ Zvedla hlavu a zahleděla se kamsi nad mé pravé rameno. „Vidím ženu, jo... a taky muže. Jistě to budou

tví rodiče, co myslíš?“ Ztuhl jsem, ačkoli jsem věděl, že se na mou situaci mohla doptat pana Brockmana. Z toho, že mluví, jako by mi rodiče skutečně stáli hned za zády, jsem měl divný pocit, přestože jsem věděl, že pokud otočím hlavu, neuvidím nic.

„Moc vám děkuju, paní Benderová, já ale nemám na mluvení s duchama peníze,“ zamumlal jsem, neboť mi připadalo, že bych ji měl o této nepříjemné skutečnosti informovat.

„Paní Benderová?“ zasmála se znovu stejným způsobem jako prve, z čehož jsem pochopil, že ve skutečnosti se vůbec nesměje. „Ale já ještě nejsem moje máma, Hansone – a taky nejsem vdaná.“

„Ach,“ vydechl jsem překvapeně. „Myslel jsem, že John je váš muž.“ Ke své hrůze jsem se zase začervenal.

„Ale ne,“ obrátila Kate oči v sloup. „John je můj *bratr*, ne manžel.“

„Vážně?“ Pan Brockman přece říkal, že John čeká na svou ženu, na to bych dal krk.

„Jo. Je to skrz naskrz můj bratr,“ zasmála se znovu Kate. Ztišila hlas, jako že mi svěřuje tajemství. „*Nikdy* bych si nevezla takovýho jako on.“ Paní Benderová v houpacím křesle odfrkla, takže něčemu z Katiných slov porozuměla. „Když nedokáže mluvit s duchama, tak co potom?“ zapřemítala. „Ale já to umím!“ Oči měla najednou doširoka otevřené a její ruce zas byly jako malí ptáčkové tančící vzduchem. „Počkej,“ řekla, vstala ze židle a zmizela za plátěným závěsem.

Paní Benderová na mne pohlédla se zasmušilým úsměvem, pletací jehlice v jejím klíně dál kmitaly.

Kate se za okamžik vrátila s jakýmsi ranečkem v ruce. Hodila jej na stůl a já jsem viděl, že to je pěkný modrý šátek nebo šál se spoustou hedvábných střapců, do něhož je zabaleno cosi malého obdélníkového. „Podíváme se, co tě v budoucnu čeká, Hansone?“ V očích se jí rozzářily nové hvězdy.

„Kate,“ ozvala se varovně stařena.

„Je to neškodný,“ odsekla Kate a zamračeně dodala: „Jak se mám zlepšovat, když se vůbec neprocvičuju?“

Na svou budoucnost jsem nebyl nijak zvědavý, protože jsem se bál špatných zpráv. Všem mým snům hrozilo, že zůstanou jen sny, to jsem věděl, protože jsem byl chudý kluk takřka bez vyhlídek, avšak Kate Benderovou sedící přede mnou a zářící jako slunce jsem nedokázal odmítnout. „Prosím,“ řekla. „Ukaž mi levou ruku.“

Trochu jsem se styděl ji ukazovat, protože byla špinavá, mozolnatá a vlhká od potu, ale když Kate utvořila z dlaní miskou a nastavila ji přede mne, ruku jsem do ní vložil a sledoval, jak vrašťí obočí. Prohlížela si dlaň snad ze všech stran a rty se jí tiše pohybovaly, jako kdyby si sama se sebou povídala. Poté, co skončila, chtěla vidět i druhou ruku.

„Levá je to, s čím ses narodil,“ vysvětlila mi. „Pravá je to, jak s tím naložíš.“

Když zvedla oči a byla připravená vynést verdikt, skoro jsem nedýchal. „Jsi člověk, kterej čte,“ řekla poněkud překvapeně. Znělo to trochu jako otázka. Rázně jsem přikývl, poněkud vyveden z míry, a přitom jsem se snažil vzpomenout si, zda jsem se o své dovednosti zmínil Johnovi.

„Taky máš velkou ctižádost,“ pokračovala. Znovu to znělo trochu jako otázka. „To jsem u kluka z farmy nečekala.“ Věnovala mi letmý úsměv. „Podle mě určitě...“ vstala a popošla k mé židli, něco si přitom pro sebe mumlala. „Určitě...“ její prsty najednou zajely do mých splepených zaprášených vlasů a postupovaly po temeni. Vždycky, když narazila na něco zajímavého, se její prsty zastavily a místo ohmatávaly a mnuly. Úpěnlivě jsem si přál, aby nenašla nějakou veš. „Jsi *hodně* chytřej,“ řekla nakonec, „a to tě, kamaráde, zachrání!“

Kate se zase svezla na židli a postrčila látkový uzlíček blíž. „Teď se jen musíme podívat, jak ti dary, cos dostal, můžou pomoci uskutečnit tvý velký plány,“ brebentila.

Rozvázala uzel, rozbalila raneček a já uviděl, že v něm schovává balíček karet, velmi pěkných a se zlacenými okraji, i když trochu vybledlých a opotřebovaných.

Na okamžik jsem zauvažoval, zda si chce zahrát, ale ona řekla: „Tohle jsou zvláštní karty, Hansone. Nehraje se s nima o cukr, ale vykládá se budoucnost.“

Když je na šátku obrátila, ukázalo se, že všechny obrázkové karty jsou jako krásné malby hýčící barvami. Dámy se na nich pyšnily bílými vysoko vyčesanými vlasy posetými nádhernými květy, zatímco muži měli úhledné čůpky.

Cítil jsem – či *doufal* –, že Kate se ve věci mé chytrosti a ambicí nemylí, a tak jsem nyní přímo dychtil dovědět se, jak by se mé sny mohly splnit, a se zatajeným dechem jsem vyčkával. Kate zatím karty zamíchala a poté mi je podala, abych udělal totéž. Zacházení s kartami pro mě bylo poněkud ošemetné, protože hojně užívání je tak opotřebovalo, že byly úplně hladké a hrozilo, že mi vyklouznou z ruky, ale nějak jsem to zvládl.

Když si Kate vzala karty zpátky, obrátila balíček lícem dolů, položila jej na třásňový šátek a nechala mě dvakrát sejmout. Pak si karty zase vzala a začala je jednu po druhé vykládat do obrazce připomínajícího růži. Zhluboka se nadechla, a už její ruce poletovaly nad stolem a obracely karty lícem navrch.

Viděl jsem, že přede mnou leží dvě dámy a spousta srdcí – usoudil jsem, že to je dobré –, ale také piky, o nichž jsem věděl, že znamenají smůlu.

„Dobrá,“ řekla konečně. „Vidím to takhle: ztráty, který tě postihly na začátku života, ti vynahradí tvý pozdější zisky. Vidím hodně šťastný manželství a nejmíň pět dětí, i když jedno možná bude postonávat.“

Trochu mě to ohromilo, protože o nějaké své budoucí rodině jsem zatím vůbec nepřemýšlel.

„Můžu říct, že psaný slovo je tvoje první láska, i když ne manželka, a že právě psaní ti vydělá jmění.“ Podívala se na mě a já zrudl, ne však studem. Srdce se mi v prsou rozbušilo jako splašené – znamená to snad, že se stanu novinářem? Nejvíc ze všeho jsem si přál právě tohle.

„Jo,“ potvrdila Kate, snad dospěla k závěru či odpovídala na mé myšlenky. „Tvoje tužby dojdou naplnění – ne letos a možná ani na přeskok –, ale bude to brzo a úspěch si získáš perem a jedině perem.“

„Ale... jak to udělám?“ zašeptal jsem, protože hlas mi najednou vypověděl službu.

„Řekla bych, že musíš do města,“ odvětila Kate. „Pro slova tady chybí úrodná půda. Táta tvrdí, že budeme muset pěstovat kukuřici.“

Trochu jsem se tomu zasmál, bylo mi na omdlení a trásl jsem se.

„Tvoje žena bude plavovláska,“ dodala Kate bez rozmyšlení, „a tvý první dítě bude syn.“

Zhluboka jsem vzdychl. Paní Benderová v houpacím křesle se uchechtla.

„Jaká jsem byla?“ Kate se na mne zářivě usmála, nejspíš očekávala pochvalu.

„Nebylo to špatný,“ vyhrkl jsem a srdce mi pořád tlouklo až v krku.

„Paráda,“ zazubila se spokojeně a vstala. „Na připomínku tvý zářný budoucnosti ti dám dárek.“ Díval jsem se, jak jde k oknu a bere z vázy jednu květinu z novinového papíru. „Pořád ji měj u sebe, Hansone,“ poučila mě. „Tahle drobnost je tvůj talisman pro štěstí!“

4.

Kate

Přišlo léto a s ním spalující vedra. Slunce žhnulo a my z toho žáru byli líní a pomalí. Zem vyprahla a dobytek strádal. Potok skoro vyschl a já si už nemohla prát šaty. Snažili jsme se před sluncem schovat, ale v domě nám bylo těsno, a tak jsem se nejednou vytratila do stáje a sama před sebou si musela ospravedlnovat, že se jen válím a sním o budoucích lepších časech. Stáj byla fádní, ale její stěny, dosud nenačichlé pachem hnoje, pořád ještě voněly novotou. Koně se drželi venku, a tak jsme se schovávaly jen já a horkem ztrápená kráva.

Když jsem se dívala otevřenými dveřmi ven, viděla jsem, jak se venku chvěje prašný vzduch. Stačilo však zavřít oči a viděla jsem podium se sametovými závěsy. A na pódiu sebe v hedvábí a krajkách, jak mluvím hlasem onoho světa. Viděla jsem, jak mám vyčesané vlasy a kožešinouvou štólu ovinutou kolem ramen. Na hrudi mi svítí brož posázená černými drahokamy – dar od vděčného příznivce.

Zázračné médium slečna Katie Benderová.

Věděla jsem, že na to mám, a máma to věděla taky. Proto si mě držela a čekala, až rozkvetu. Bohužel to byl i důvod, proč trvala na tom, že zůstanu schovaná, jen abych nepadla do rukou zákona. Opatrná byla ale až moc. Neřekla bych, že by nás tu někdo poznal nebo že by si myslel, že máme něco společného se smrtí tamtěch.

V zemi plné přistěhovalců, kde se lidé stále přesouvají z místa na místo, stačilo nové jméno. Byla jsem přesvědčena, že právě proto William chtěl, abychom šli na západ, kde je tak těžké sledovat něčí stopu. Tam, kde mámu zaslepoval strach, viděl příležitosti. Máma si mě chtěla držet jako tajný drahokam, něco, co vytáhne, jakmile se jí zazdá, že je bezpečno, jenže já neměla na čekání trpělivost. Dříve či později budu dělat to, co dělat musím, abych dosáhla svého.

Potom mámě splatím, co jsem jí dlužna, a budu volná.

Nikdy jsem nezapomněla na slova, která mi řekla, když jsem jí vyhrožovala, že zůstanu v Louisvillu. „Jsi mi *dlužná*, Kate – buďto mě necháš, abych tě držela v bezpečí, nebo ti dám pocejtit, že v žádném bezpečí nejsi!“

Ani jsem se nemusela ptát, jestli to znamená, že jim mě předhodí: věděla jsem, že přesně to má na mysli.

Taky jsem věděla, že nevyhrožuje jen tak zbhůdarma.

Mělo by mi to lichotit. Věřila ve mě tak moc, že počítala s navrácením všeho, o co přišla: farmy a dobytka, bujných lesů a nebe nad horami... Připadalo mi to nicotné, jenže ona si vždycky dávala nízké cíle. Já naproti tomu chtěla všechno: hedvábí, krajky, kožešinovou štólu... a svou podobiznu na novinové stránce.

Dosáhnout toho nebude nijak těžké. I mnohem hloupější ženy než já opustily své plotny a vyšívání, aby se staly slavnými médii. Chce to jen trochu sebedůvěry a znalosti lidí – obojího mám na rozdávání. Prérie, tak řídce obydlená a odlehlá, jistě není nejlepší místo pro takové snahy, ale já to stejně zkusím. Možná by to mohl být můj příběh: jak moje dary rostly z tvrdé prérijské půdy jako neposkrvněná růže. Zákazníkům se určitě bude líbit.

Opět jsem všechno viděla v živých barvách: pódium a sametové závěsy, třpyt černých drahokamů na hrudi, obecenstvo, jemuž se pod zářícími lustry tají dech. Všichni mi tleskají a dokonce vstávají ze sedadel, tak jsou uchvázeni. Viděla jsem, jak se na jejich saténových rukavičkách blýskají diamanty a svítí safíry.

Když jsem otevřela oči, maštal pořád stála na svém místě.

Otočila jsem hlavu za zvukem, který mne vytrhl ze snění. Ve dveřích stál John a zíral na mě, jak se tam rozvaluji jako pytel brambor. „Co se tady schovááš?“

„Jen tak,“ přiznala jsem. „*Umírám* vedrem.“

„Hledá tě máma.“ Zašoupal nohama. Ruce měl vražené hluboko do kapes. „Prej bys mohla zajít na obchodní stanici.“ Jeho rty se pod zplihlým knírem zkroutily v cosi šeredného.

„Pro co tam mám jít?“ Provokovala jsem ho, jednu nohu jsem zvedla do vzduchu a protahovala si prsty. Měla jsem na sobě jen modře květované kalikové šaty, i ty však byly v horku moc.

„Právě na to jsem se ptal.“ Jeho grimasa se proměnila ve spokojený úsměv. „Pro co jinýho bys *tam* chodila, než pro nějaký sladkosti?“

Vešel dovnitř, u dveří si pohrával s vidlemi a sám pro sebe se pochechtával.

„Třeba mají něco studenýho, tam v tý svojí ledárně.“ Obrátila jsem se na břicho a sledovala ho při jeho bloumavé cestě dál do maštale.

„Táta říká, že na pana Brockmana *děláš voči*.“ Myslel to jako otázku.

„Na nikoho nedělám voči,“ odvětila jsem posměšně. „To spíš *on* čmucha po mejch sukních.“

„Pokud jenom čmucha...“ John chtěl nějaké ubezpečení, ačkoli věděl, že ode mě ho nikdy nedostane.

„Pan Brockman je slušnej člověk,“ popichovala jsem ho, „a byla bych hloupá, kdybych ignorovala jeho přednosti.“ Zazubila jsem se. „Možná má taky peníze a celkově co nabídnout manželce.“

„Říkalas, že se nevdáš...“ vytřeštil vystrašeně oči. „Říkalas, že přivazovat se k jednomu člověku je *krutost*.“

„Asi jsem tehdy byla nalitá, nebo jsem si to třeba rozmyslela.“ Vstala jsem ze sena a ometávala si z šatů smetí.

Johnovy rty se zúžily do tenounké vzteklé čáry. „Když uděláš něco, co tátovi naruší jeho podnikání, bude zuřit,“ vyštěkl planou vyhrůžku.